

Thanh Xuân Cho Anh

Contents

Thanh Xuân Cho Anh	1
1. Chương 1: Kiện Ra Tòa	1
2. Chương 2: Gặp Nhau	3
3. Chương 3: Không Đành Lòng	5
4. Chương 4: Trở Lại Gặp Anh	8
5. Chương 5: Gặp Lại	10
6. Chương 6: Hôn	13
7. Chương 7: Sống Chung	15
8. Chương 8: Cảnh Đẹp	18
9. Chương 9: Tập Dần Thói Quen	20

Thanh Xuân Cho Anh

Giới thiệu

Thể loại: sắc, sủng, he, hiện đạiMấy tháng nay cô không đi làm. . . chạy xuôi chạy ngược. . . tiền xe đi lại, lẩn tiền thu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-xuan-cho-anh>

1. Chương 1: Kiện Ra Tòa

Hai tay nắm chặt dây balo...môi hồng cắn nhẹ...khuôn mặt non nớt không giấu nổi căng thẳng đi tới đi lui trước cửa lớn của Tập Đoàn Thiên Kinh...Giản Bình ngẩng đầu nhìn tầng nhà cao vút...ánh mắt trời le lói chiếu vào mắt cô...vô cùng khó chịu...nhưng lòng cô lúc này...còn khó chịu gấp ngàn lần...nỗi mệt mỏi chán chường căng tức trong lòng ngực...

Hơn một năm trước chú thím cô về quê, nói rằng gia đình họ đầu tư vào dự án gì đó không đủ tiền...

Nên muốn mượn giấy tờ nhà của cô để đi cầm cố...Đợi khi dự án thành công...trước thời hạn nữa năm sẽ chuộc lại hoàn trả cho cô ngay...Nhưng thời gian đã một năm...Hai người họ không một lần trở về quê...mà cũng không gọi điện...Xem như chuyện vay mượn với cô không hề tồn tại...

Đến khi có một nhóm người đàn ông mặt mày hung tàn đứng trước cửa nhà cô...Đuổi cô ra khỏi nhà...Nói Chú thím cô đã cầm cố cho họ...Nhìn bọn người ăn nói thô lỗ về mặt sát khí vây quanh...Họ còn nhắc đến Kim Thiếu...tức là ông chủ của bọn họ đã cầm cố ngôi nhà này...Bây giờ đến thời hạn... nên họ tịch thu nhà của cô...Lúc đấy mọi chuyện vỡ lẽ cô mới biết ra sự thật...

Không phải chú thím cô đầu tư dự án gì cả mà là đem tiền rót vào cờ bạc...Rồi mượn nợ...Bị xã hội đen đuổi đánh...mới về lập kế mượn giấy tờ nhà của cô để cầm cố trả nợ...

Trời ạ...Lúc đó cô không thể tin nổi...

Dĩ nhiên dù có chết cô cũng cho họ đoạt tài sản của mình...Cô cương quyết..dù bị họ cảnh cáo..hù dọa nhưng không làm lung lay được lòng cô...nhờ sự giúp đỡ của hàng xóm...Mọi người vây quanh giúp cô đuổi bọn người đó ra ngoài...Lúc họ rời đi, họ nhìn cô rồi cảnh cáo..

-” Tôi cho cô thời gian hai tháng để rút khỏi nơi này...Nếu không hậu quả cô tự gánh”

Hai tay Giản Bình nắm chặt lấy nhau...

khuôn mặt cô xanh mét...Từ khi mẹ cô mất ba cô đi lấy vợ khác...họ lại không muốn nuôi cô...Cô đã sống một mình khi cô mười bốn tuổi....cùng căn nhà này..cũng nhờ hàng xóm xung quanh yêu thương giúp đỡ...Nên bốn năm qua cô mới khỏe mạnh mà lớn lên...

Tuy cuộc sống một mình...nhưng cô không ngại vất vả...buổi sáng đi học..buổi tối đi dạy kèm cho các em học sinh ở thị xã...Mỗi tháng cộng với tiền trồng rau sạch đem ra chợ bán cũng đủ chi tiền học mỗi tháng của cô...Xem như cuộc sống tạm ổn...Vừa thi tốt nghiệp xong cô cố gắng làm lụng kiếm tiền lên thành phố học đại học nhưng giờ lại hập biến cố như thế này...Chắc là việc học phải gác lại rồi...

Giản Bình mím môi nhìn bọn họ rời đi...cô biết đó chỉ là cách tạm thời...Cô trình báo với cảnh sát...Họ cũng bảo biện pháp bây giờ cô phải tìm gặp chú thím cô..Bắt họ chuột lại ngôi nhà...Còn không cô phải tìm đủ tiền trả đủ cho bọn họ cho vay nặng lãi...Cô chẳng biết làm gì hơn là tức tốc lên thành phố tìm hai người họ...Nhưng đến khi tìm được rồi thái độ của hai người họ lại thay đổi hoàn toàn...

Họ chẳng hề nói phải trái...

-” Bây giờ tiền ăn chúng tôi còn không có..Tiền đâu mà trả cho cô...”

Giản Bình tức đến nghiến răng, nghiến lợi...Đây còn hơn gì cướp tài sản của cô...Mà không một chút chột dạ còn trơ trên nói năng ngang ngược...Chú cô về mặt hăm hực còn hòa theo thím cô....

-” Đi về đi... Mày có tiền thì chuộc về..Còn không đừng ở đây âm ỉ...nhức cả đầu”

-” Nếu hai người không tìm cách chuộc giấy tờ nhà về cho cháu...VẬY cháu chỉ còn cách nhờ pháp luật...”

-” Đồ khốn...mày đang hù tao à...kiện đi... kiện tao đi hầu...”

Hai người họ không sợ, ngược lại còn tỏ ra thách thức...

Giản Bình tự nhận cô thuộc tuýp người sống rất tình cảm...nhưng một khi cô nói được là sẽ làm được...Thế là chưa đầy một tháng đơn của tòa án đã được gửi đến nhà hai người họ...Khi gặp mặt cô ở tòa về mặt hai người còn không thể tin nổi...Giản Bình lạnh lùng bước vào trong xem như không quen biết họ...

Cả buổi xử án....hai người họ chỉ im lặng và cuối đầu..dĩ nhiên là cô thắng kiện..Tòa xử họ phải chuộc lại giấy tờ cho cô...Còn phải nộp phạt số tiền lớn....Họ gật đầu chấp nhận...

Nhưng khi bước ra khỏi tòa án...Thím cô nhìn cô đầy mỉa mai....khác hẳn bộ mặt trên tòa..

-” Cô sống cũng tuyệt tình quá đấy...Haiz...

làm vợ chồng tôi phải tốn số tiền lớn nộp phạt...Nên giấy tờ nhà chắc là còn lâu chúng tôi mà lấy về cho cô ”

-” Thím nói vậy là sao?...Vừa rồi trên tòa..thím hứa như thế nào...giờ thím muốn lật lọng ”

Chú cô cười cười...

-” Mày còn non lắm...hứa là một chuyện làm không là chuyện khác...Có giỏi thì mày khán án đi....À...mà mày cũng ghê thật...dám mời luật sư bên Tập Đoàn Thiên Kinh bào chữa cho mày...Chắc số tiền bỏ ra không nhỏ...giờ còn tiền để khán án không...haha...”

Móng tay Giản Bình găm vào lòng bàn tay.... Những lời nói của ông ta tuy khiến cô vô cùng căm phẫn...nhưng lại hoàn toàn đúng..

Để đưa họ ra tòa..cô phải lấy toàn bộ số tiền dành dụm để học đại học...thuê luật sư..Cô thật sự cũng không ngờ thuê luật sư của Tập Đoàn Thiên Kinh lại đắt như vậy...Đáng lòng nhất là vừa ra khỏi phiên tòa họ lại trở mặt..

cô như mất chì lẫn chày..

Mấy tháng nay cô không đi làm...chạy xuôi chạy ngược...tiền xe đi lại, lẫn tiền thuê phòng trọ cũng gần số tiền không ít...Giờ trong túi cô không biết còn đủ tiền ăn trong phòng một tháng không...Cô sắp chết đói đến nơi...Thì tiền đâu mà khán án...Nhưng bảo cô bỏ cuộc..cam chịu quay về quê, nhìn bọn họ người xã hội đen lấy mất nhà cửa...cô không cam lòng..

Căn nhà đó là thứ duy nhất mẹ cô để lại cho cô..làm sao cô có thể để mất đi như vậy...ở dưới tuổi vàng mẹ cô sẽ đau lòng....

Vừa đói vừa mệt....nỗi uất ức mấy tháng nay...không được bộc phát...

Từ ngày xảy ra chuyện đến nay cô chưa bao giờ khóc..Từ nhỏ cuộc sống có đã quá nhiều khó khăn...Nên cô lúc nào cũng tập cho mình sự mạnh mẽ...

Nhưng giờ phút này...sự bất lực mệt mỏi đến tận cùng dù sao cô cũng chỉ mới mười tám tuổi..chỉ là cô gái nhỏ cần sự chở che của gia đình.. không phải gồng mình mà sống giữa cuộc đời đầy bão tố này...Nước mắt thi nhau rơi là chẳng...Giản Bình mệt mỏi ngồi xuống bên góc đường.....gục mặt xuống ômchân khóc nức nở...cô mệt mỏi... thật sự rất mệt mỏi...

2. Chương 2: Gặp Nhau

Lúc xe Trương Hải chạy qua cũng là lúc anh thấy tình cảnh này, người đẩy không phải là thân chủ vừa rời của anh hay sao..Nói đến vụ án đẩy lại khiến anh buồn cười..

Anh đường là Tổng Giám Đốc của Tập Đoàn Thiên Kinh, để mời được anh là cả vấn đề, khách hàng của anh đa số là những người có địa vị cao của giới thượng lưu, tuy vậy không phải có tiền là có thể mời anh biện hộ...

Một điều nữa trong giới luật điều biết, anh không cãi cho kẻ sai..Trường hợp vụ án chiếm đoạt tài sản của cô gái nhỏ này là do một nhân viên của anh đảm nhiệm..nhưng sát ngày ra tòa anh ta lại bị tai nạn....

Nếu muốn theo đuổi vụ án phải chuẩn bị ít nhất tư liệu trong vòng một tháng những vụ án lớn cả mấy năm...đúng một ngày nữa phiên tòa xảy ra nhưng luật sư của cô ấy lại xảy ra chuyện..tuy anh thấy chuyện này đáng nghi ngờ nhưng chuyện đấy anh sẽ điều tra sau...chạm vào nhân viên của anh...anh sẽ không bỏ qua cho họ dễ dàng như thế..đó cũng là vấn đề mà anh muốn đứng ra nhận vụ án này...

Tuy vụ án không gì phức tạp nhưng anh biết người đứng sau hai người mang danh chú thím của cô gái kia lại không hề đơn giản..Nếu không cả luật sư cũng dám đụng vào, theo điều tra giấy tờ anh biết cô gái trước mặt chỉ hơn mười tám tuổi..chỉ ở một mình....

Tuy là luật sư bào chữa cho cô..nhưng hai người chưa hề tiếp xúc với nhau..Vì khi phiên tòa bắt đầu anh mới xuất hiện còn làm cả tòa an xôn xao một trận ai cũng ngờ vực nhìn cô gái nhỏ đấy..Nhìn cách ăn mặc quê mùa vẻ mặt non nớt ngô nghê của cô tại sao lại mời được đại luật sư như anh.....

Trương Hải nhìn người con gái nhỏ nhắn...

ngồi gục xuống lề đường bờ vai run rẩy...nhìn sơ cũng biết cô đang khóc...

Rồi cô đứng dậy, lau nước mắt..cái mũi nhỏ đỏ ửng nhìn rất đáng yêu...Cô nhóc có khuôn mặt xinh xắn, non nớt trắng nõn, đôi mắt to tròn hàng mi cong vút càng khiến cô thêm ngây thơ...Vóc dáng nhỏ nhắn mềm mại bao bọc trong chiếc áo sơ mi trắng cùng quần bò đơn giản...đúng chuẩn nữ sinh ngây ngô nhưng rất thuần khiết...

Trương Hải bảo tài xế cứ thế lại chậm theo sau cô gái nhỏ...Anh cũng không biết mình bị làm sao chỉ là một chút không đành lòng không yên tâm...đến khi cô lên xe bus

Bây giờ là đi qua đi lại trước tập đoàn của anh, cũng hơn mười phút nhưng lại không vào...

Giản Bình mím môi nhìn cổng lớn Tập Đoàn...Bây giờ cô đi vào trong nói với họ cô không có tiền thanh toán số nợ còn lại có khi nào họ sẽ thừa cô ra pháp luật rồi tống cô vào tù hay không? Cô phải làm sao đây..

nhưng nợ tiền người ta là phải trả...nhưng giờ cô không có tiền thì phải làm sao?

-” Chào cô ”

Giản Bình quay qua nhìn người chào mình...Là người đàn trung niên vóc dáng cao lớn toàn thân mặc đồ vest...

-” Chào...chào chú...có chuyện gì sao ”

Giản Bình e ngại hỏi nhỏ...

-” Cậu chủ tôi muốn gặp cô, xin mời cô Giản...”

Nhìn theo hướng tay người đàn ông là chiếc xe sang trọng đang đậu bên đường...Giản Bình nhìn chiếc xe rồi lại xoay đầu nhìn ông chú đang đứng kế bên...

-“Cậu chủ của chú?”

Người đàn ông nhìn cô gật đầu cười nhẹ.

Ông cũng khó hiểu khi Trương tổng bảo ông đi theo cô bé này.Bây giờ mới được tiếp xúc gần..Thì ra cô bé có khuôn mặt lại xinh xắn đáng yêu như vậy càng nhìn càng thu hút người khác...Cái nhíu mày hay đôi mắt to tròn liếc qua liếc lại điều khiến người khác thích thú ngắm nhìn thật là đáng yêu mà...

Cô bé non nớt ngây thơ như thế mà sống giữa thành phố xô bồ này thật là nguy hiểm...Tài xế Ngô gật gù với suy nghĩ của mình...

Giản Bình nắm chặt dây ba lô theo Tài xế Ngô qua đường đứng trước cửa xe nhìn vào...khi thấy người trong xe cô hô lên...

-” Là anh...”

Là luật sư của cô mà..Là người đàn ông đẹp trai lúc đầu còn khiến cô ngẩn ngơ, sau mới biết anh là người Tập Đoàn đưa đến thay thế luật sư lúc đầu của cô...nghe đầu anh ta bị tai nạn...Nhưng người đàn ông trước mắt rất lợi hại nha...chỉ cần à mà không phải nói là độc thoại vài câu đã khiến luật sư đối phương im bật...

Lúc anh ta đứng trước phiên tòa,khí phách ngời ngời,sự điềm tĩnh nét ôn nhu nhưng đôi mắt như chim ưng bén nhọn dò xét đối phương,lời nói sắc sảo không cho đối phương khe hở phản biện...

Giờ cô mới nhìn rõ mặt người này...

Ôi ! anh ta y như các nam thần trong phim lúc tám giờ thật là quá đẹp trai đi mà...

-” Chúng ta có thể nói chuyện được không?”

Trương Hải nhếch môi nhìn cô gái nhỏ nhìn mình đăm đúi quên cả trả lời..Trương Hải kiên nhẫn nhắc lại...

-” Có được không? ”

-” Được..được ạ...”

Giản Bình xấu hổ gầy đầu tha thứ cho cô..dù sao cô cũng chỉ là thiếu nữ mới lớn..tâm hồn vô cùng yếu ớt...

Nên không thể nào cưỡng lại vẻ đẹp trai mà bắt phạm trước mắt....

Tài xế nhanh tay mở cửa cho Giản Bình...

Trương Hải ngồi dịch vào trong nhường chỗ cho cô...Giản Bình ôm balo trong lòng...sóng lưng thẳng tắp cả thở mạnh cũng không dám...đầu gục xuống chẳng dám nhìn anh...

Từ lúc cô lên xe Trương Hải lặng im không nói một lời...Cả thân đồ vest màu cà phê sữa toát vẻ ôn nhu cao sang...anh ngồi vắt chân lưng dựa vào thành ghế quan sát cô gái nhỏ trước mắt...

Cô thật sự còn rất trẻ làn da trắng hồng,da thịt non mềm....Cô không phải quá xinh đẹp như những người con gái anh đã gặp...mà là như hoa hồng trắng tinh khiết giản dị nhưng lại thu hút người khác càng nhìn càng thích....

Một cô gái vẻ ngoài nhỏ nhắn yếu đuối lại non nớt một chút sức lực bảo vệ bản thân cũng không có,đúng ra phải giờ phút này phải ngồi trên ghế nhà trường được bảo bọc của người thân..sao lại chật vật khốn khổ nơi thành thị xa hoa này...Anh đoán không lầm nếu anh không giúp đỡ cô...cô sẽ không sớm thì muộn sẽ gặp nguy hiểm, không phải bọn xã hội đen thì cũng những tên bắt lương nơi đây cạm bẫy này...

3. Chương 3: Không Đành Lòng

Lúc đầu nhìn bóng lưng yếu ớt của cô anh nghĩ đến Tống Linh...

Nhưng bây giờ tiếp xúc gần như thế này...

anh mới biết là không phải...

Vì ở Tống Linh là sự yếu đuối, ngây thơ nhưng đó chỉ là vỏ bọc...Tống Linh rất giỏi hoạt và thông minh vẫn biết bảo vệ lấy mình...

Còn ở cô nhóc này....ngây thơ thì khỏi bàn đến mà còn có sự ngây ngô non nớt...một chút phòng vệ cũng không có....

Haiz...Trương Hải lắc đầu cảm thán từ lúc nào anh lại bao đồng đến vậy....Chỉ là không nữ rồi không đành...thật là...anh còn không hiểu nổi mình...Nhưng cũng không sao..Nếu Hạ Quân Vỹ dám chứa chấp một Tần Lam mất trí thì anh có là gì....

Giản Bình...thấy xe ngừng lại..cô quan sát thì ra tài xế chở hai người họ đến bờ biển...

Sao lại đến đây nhỉ??

Tài xế Ngô hiểu chuyện bước xuống xe canh chừng...để lại không gian cho hai người....

Trái tim non nớt của Giản Bình hồi hộp không thôi...

-” Em đến Tập Đoàn Kinh Thiên làm gì?”

Trương Hải...lên tiếng cắt đứt bầu không khí im lặng...

Em...em sao?...Anh ta gọi cô là em...Giản Bình bất ngờ cách xưng hô của Trương Hải cô nghiêng đầu nhìn anh...

-” Em thua tôi rất nhiều tuổi...tôi xưng hô vậy có gì sai à? ”

Như hiểu được ánh mắt của cô...Trương Hải buồn cười nói tiếp...

-” Trả lời tôi...em đến Kinh Thiên làm gì...muốn khán án...?”

Ừ thì không sai...nhưng hơi gần gũi...

Bị anh hỏi tiếp Giản Bình quên sạch một chút khó hiểu xưng hô của anh lúc đầu mà tập trung vào câu hỏi phía sau của anh...

Cô lắc đầu..về mặt khó xử rồi lại xấu hổ...

-” Không...không phải...tôi...tôi đến để...xin khát nợ...tôi...”

-” Em không có tiền trả? ”

Thấy cô xấu hổ gật đầu...Trương Hải thật sự muốn cười to... Trời ạ trên đời này có người đi thuê luật sư biện hộ mà trong người không có tiền..còn dám lựa Tập Đoàn Kinh Thiên của anh nữa chứ...Từ ngày Tập Đoàn hoạt động đây là trường hợp đầu tiên anh thấy...Không biết phải khen cô có lá gan to..hay cô ngây thơ...không biết mình đang đùa với ai...

Thấy Trương Hải nhìn mình chằm chằm không lên tiếng... Giản Bình sợ anh hiểu lầm cô muốn quyệt nợ...Cô quỳnh quáng giải thích...

-” Anh đừng hiểu lầm...Lúc đầu tôi không nghĩ thuê luật sư bên anh lại đắt như vậy...Chỉ tiền đặc cọc cũng ngốn hết số tiền vài năm tôi dành dụm để học đại học...Nên bây giờ trong người tôi thật sự không còn tiền...Tôi không quyệt chỉ muốn xin cho tôi thời gian mà thôi”

Lời nói chân thành...đôi mắt to tròn rưng rưng đầy tội nghiệp...Nghe cô nói lấy hết tiền dành dụm học đại học để thuê luật sư bông Trương Hải thấy xót xa cho hoàn cảnh cô nhóc....

Đó chỉ là tiền thuê dành cho nhân viên của anh...Nếu thật sự thuê anh...không biết số tiền đấy có đủ đặt cọc không nữa....

-” Có phải kết thúc phiên tòa bọn họ không có ý định trả lại giấy tờ nhà cho em đúng không?”

-“Sao anh biết?”

Giản Bình ngạc nhiên...

-“Nếu họ trả lại em đâu cần ngồi ở góc đường khóc thê thảm như vậy”

Trương Hải thông thả trả lời...

Giản Bình ngớ ra.... nhưng cũng không vì vậy mà cảm thấy xấu hổ..

-” Bây giờ tôi không biết phải làm sao...tiền không có họ lại không trả lại giấy tờ nhà...

mà lại còn mang nợ bên Tập Đoàn của anh...Haiz...Nhưng tôi thật sự sẽ không quyệt tiền của bên anh..Tôi chỉ xin vài ngày để xoay sở mà thôi...”

Giản Bình bối rối..hai tay nắm chặt vạt áo...ngước mắt nhìn anh...

-” Em xoay sở bằng cách nào.Còn nữa khi thỏa thuận thuê luật sư..Em và bên Kinh Thiên đã kí hợp đồng.Điều lệ trong hợp đồng.Sau ba ngày phiên tòa kết thúc, khách hàng phải thanh toán đủ cho Kinh Thiên.Em bây giờ là đang quy phạm hợp đồng đấy.Em biết em đang đùa với lửa không.Kinh Thiên là vua giới luật chẳng ai dám đụng vào.Em đang ngây thơ hay là ngốc đấy.Làm việc bằng giấy trắng mực đen chẳng ai thương xót em đâu.Khi chú thím em chưa bóc lịch tôi nghĩ em đã sớm vào tù ngồi đếm dùm họ rồi đấy ”

Trương Hải kiên nhẫn nêu rõ những điểm trọng tâm cho cô hiểu...

Giản Bình há hốc mồm..hoảng sợ..mắt cũng đỏ lên...

Nhìn vẻ mặt tội nghiệp của cô gái nhỏ..

Trương Hải thở dài...may mà anh còn chưa nói đến bọn xã hội đen bị cô quậy một trận xem bị pháp luật sờ gáy sẽ không dễ gì bỏ qua cho cô...Nếu không cô nhóc này có lẽ sẽ sợ mà ngất mất...

Cô nhóc hít hít mũi...cắn môi...gục đầu chẳng nói một lời...Giờ cô biết nói gì...Nhưng cô thật sự đến đường cùng rồi...Cô biết tìm ai giúp đỡ này...Ước gì bây giờ có Anh Tiểu Kiệt ở đây...chắc có lẽ anh ấy sẽ không bỏ mặc cô..Nhưng tiếc rằng bây giờ anh ấy ở một nơi rất xa...

-” Tôi có thể giúp em.”

Nghe giọng vang trên đỉnh đầu...Giản Bình như không tin nổi...ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn Trương Hải...lại nghe anh nói tiếp...

-” Tôi sẽ giúp em thanh toán cho Kinh Thiên...Tức nhiên chủ nợ của em bây giờ là tôi ”

Trương Hải cũng thật buồn cười với suy nghĩ của mình...Trước hay sao người cô nợ tiền vẫn là anh...Chỉ khác cô không biết anh là người đứng đầu Kinh Thiên mà là nhân viên bình thường...

-” Như vậy...có lẽ không tốt lắm...tôi với anh không...không thân cho lắm...tôi...”

Giản Bình bối rối...mẹ cô đã từng nói không ai cho không mình cái gì bao giờ hưởng hồ cô với anh chỉ mới gặp nhau lần đầu...

-” Vậy em có cách tốt hơn?”

Trương Hải cau mày...

Giản Bình buồn rầu lắc đầu...ánh mắt như con thỏ nhỏ lạc đường rất đáng thương.

-” Vậy em còn từ chối...Với lại tôi chưa nói hết...Tôi không giúp không cho em...Tôi đang cần người giúp việc..Em đến nhà tôi làm không công trong vòng một năm..xem như trả nợ cho tôi...Tùy em chọn lựa...tôi không ép”

Nhìn vẻ mặt phân vân của Giản Bình...

Trương Hải vờ không quan tâm...cho cô thời gian suy nghĩ...

Giản Bình cuối đầu suy nghĩ...sau đó cô ngẩng mặt nhìn anh...

-” Cám ơn ý tốt của anh...nhưng bây giờ tôi sẽ về quê...tìm cách xoay sở xem sao? Nếu..hết cách tôi sẽ liên hệ với anh được không?”

Cô suy nghĩ kĩ rồi..cô sẽ quay về quê đến nhà Di Trần xin số điện thoại anh Tiểu Giản..mượn ít tiền..dù sao anh ấy cũng như anh trai và rất thương cô...Còn người đàn ông trước mắt...cô với người ta lần đầu gặp...nhờ vả hình như không tốt cho lắm...

-” Vậy tùy em...Tôi đưa em ra bến xe”

Trương Hải cũng không miễn cưỡng...Giản Bình gật đầu cảm ơn...

Xe hòa vào dòng người...chẳng mấy chốc đã đến bến xe...

-” Cám ơn anh rất nhiều...tôi...tôi đi nha ”

Trương Hải im lặng nhìn cô vài giây...môi mỏng mỉm cười...bỗng anh dịch người tiến về phía Giản Bình...

-” Ngồi yên...tóc em dính gì..để tôi xem ”

Giản Bình ngớ ra sao đó ngồi im thính thích...Trương Hải lúc này rất gần cô....cô còn cảm nhận được hơi thở của anh...bàn tay anh kéo nhẹ tóc rồi vén gọn vào tai cô...khi ngón tay anh chạm phải vành tai nhỏ nhắn làm cả người Giản Bình run lên...

-” Xong rồi...em đi đi”

Nhìn hai má của cô đỏ lên...hàng mi dài run rẩy..Trương Hải rút tay về thong thả mỉm cười...

-” Vâng..tạm biệt”

Giản Bình bối rối...vén tóc như còn cảm thấy độ ấm từ ngón tay anh chuyển sang...rồi nhanh chóng bước xuống xe...đi nhanh vào nơi mua vé...

Thấy bóng cô gái nhỏ khuất sau cửa bán vé...Tài xế Ngô mới quay đầu xe rời đi...

-” Cậu chủ...cậu muốn giúp cô ấy ”

Vừa lái xe...tài xế Ngô vừa lên tiếng..

-” Tôi...muốn biết kẻ đứng sau..Liên hệ với Cary đừng để lạc mất tín hiệu của cô ấy”

Tài xế Ngô gật đầu xem như đã hiểu...nhanh chóng gọi điện..

Trương Hải xoay mặt nhìn ra ngoài từng hàng cây xanh vụt qua...lờ mờ trước mắt anh là khuôn mặt ngay ngô của ai đó...Trước khi cô xuống xe...anh đã gắn chip định vị có thể nghe được những gì đang diễn ra với cô...Anh cũng không biết tại sao mình làm vậy...Ừ thì xem như anh muốn biết kẻ đứng sau gây ra tai nạn cho nhân viên của anh,lấy làm lí do sẽ khiến anh dễ hiểu về hành động của chính mình...Anh biết bọn

người đó sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô...Nhưng nhắm mắt làm ngơ khi cô gặp nạn anh lại không đành lòng...

4. Chương 4: Trở Lại Gặp Anh

Khi Giản Bình về đến nhà...trời cũng đã lem nhem tối...Cả thân người như rả rời...cô mệt mỏi mở cửa...bước vào ngôi phịch xuống chiếc ghế mây cũ kỹ...

Đảo mắt một vòng nhìn xung quanh ngôi nhà...mà lòng Giản Bình nặng trĩu...cô hít hít cái mũi ngăn cho mình không được khóc...

-” Tôi có thể giúp em ”

Tự nhiên trong đầu cô vang lên lời nói của một người...hàng mi dài nhìn xuống đôi chân ửng đỏ...Giờ nghĩ lại cô khờ thật...lúc đấy sao cô lại không xin số điện thoại của anh ta..cả tên của anh cô cũng không hề biết...Nếu muốn gặp lại cô liên hệ với anh ta bằng cách nào đây...Giản Bình buồn bã lắc lư chiếc ghế...Hình ảnh Trương Hải.. nụ cười âm áp của anh cứ lớn vồn trong đầu cô...Giản Bình lắc đầu...miệng lẩm bầm...

-” Mà với anh ta không cùng một thế giới...đồ ngốc à”

Mở chiếc điện thoại trắng đen mà cô dành dụm mới mua được...nhìn thấy đồng hồ đã điểm sáu giờ tối...Giản Bình biết giờ này Dì Trần đã đi làm về...Cô nhanh chóng đeo balo vào...khóa cửa nhà...rời đi...

Vừa vào đến sân không thấy ai...Giản Bình đi ra phía sau...đã thấy Dì Trần đang lụi lụi đẩy xe rùa đẩy áp cỏ xanh vào cái chổi nhỏ sau nhà dành cho bò ăn...

-” Dì Trần ”

Giản Bình nở nụ cười tươi rói..nhanh tay đẩy phụ....

-” Tiểu Bình...con về rồi à...mọi chuyện sao rồi con ”

Người phụ nữ có vóc dáng hơi gầy gò...làn da ngăm...nhìn cô cười nói thân thiện...

Đôi mắt to tròn..đầy sức sống lúc vừa rồi trở nên buồn bã...

-” Dì Trần cháu có chuyện muốn nhờ dì”

Nụ cười trên môi người phụ nữ trung niên nhạt dần đi...bà gật đầu nhẹ...

Giản Bình lẩn qua lộn lại...làm cách nào cũng không ngủ được...Cô thở dài ngồi dậy...ôm chiếc gối vào người...nhìn ánh lửa le lói trong chiếc đèn dầu...mà lòng cô trùng xuống...lời nói ái nái từ chổi của Dì Trần giờ này vẫn còn vang bên tai...

-” Tiểu Bình...Dì thật sự xin lỗi cháu...nhưng năm nay năm cuối của Tiểu Giản...Dì...Dì không muốn nó bị phân tâm..Vớ lại nó nhờ học bổng mới được đi du học...Cho là bên Mỹ nó có làm thêm cũng không đủ tiền giúp cháu...Còn tiền của dì cháu cũng biết rồi đấy...năm nay rau màu không được mùa...dì cũng không có tiền để giúp được cháu..Dì thật lòng xin lỗi cháu...Dì..”

-” Dì à...cháu hiểu mà..tại do cháu suy nghĩ không chu đáo...”

Giản Bình thở dài...vén tấm rèm che cửa sổ...nhìn ra bầu trời đen kịt ngoài kia..giống như tương lai của chính mình..Từng hơi lạnh của đêm len lõi thổi vào..làm cả người cô gái nhỏ run lên...nước mắt nóng hổi cũng nhẹ nhàng lăn dài trên má....

Sáng hôm sau...Giản Bình tiếp tục rời nhà..ra bến xe lên thành phố...cô suy nghĩ cả đêm...

cách duy nhất bây giờ là cô tìm người đàn ông đấy...Chỉ có anh mới có thể giúp cô vượt qua chuyện này..Nhìn về ngoài của anh cô biết anh không phải là người xấu...Không phải anh đang cần người giúp việc hay sao..cô sẽ lên đây giúp việc nhà cho anh...

Tuy cô không biết tên và số điện thoại của anh...nhưng anh cũng là nhân viên của Kinh Thiên mà...Chỉ cần vào đây hỏi, cô tin mình sẽ tìm được anh....

Ngồi trên xe...mà tâm trạng Giản Bình ngổn ngang trăm mối...bỗng nhiên nghĩ đến việc gặp lại anh...tim cô đập nhanh hơn nhiều...

môi hồng nhếch nhẹ...ngây ngô nhìn ra những phiến lá xanh ngoài cửa sổ....

Khí trời hơi oi bức...dòng người từ nhà xe hối hả đi ra...Giản Bình...rảo bước ra khỏi bến xe...cô dọc theo đường thả bộ tìm bến xe bus... nhưng chưa được mấy bước chân..có một chiếc xe ngừng ngay cô...sau đó cửa mở ra...

Khi Giản Bình chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra...thì trên xe nhảy xuống hai người đàn ông cao to...một người nhanh chóng ôm chặt lấy cô...Giản Bình muốn hét lớn kêu cứu...nhưng chưa kịp mở miệng...một người đàn ông khác đã dùng một chiếc khăn trắng che miệng cô lại...sau đó cô thấy đầu óc quay cuồng...mất hẳn ý thức...một màn đen bao phủ.....

Chiếc xe lao nhanh trên đường....những người đàn ông vẻ mặt hung tàn...hướng mắt nhìn về phía cô gái đang bất tỉnh nằm trên ghế....

Một tên trong số đó nhìn thấy vạt áo của Giản Bình bị vén lên...hiện ra ngoài là mảng da thịt ngay bụng trắng muốt...hắn nhìn tiếp xuống phía dưới là cặp mông căng tròn được chiếc quần bò bó sát...cùng đôi chân thon dài...vẻ mặt bỉ ổi...chép miệng cười nói...

-” Con nhóc này có vẻ ngon...da thịt non mềm có thể bún ra nước...Chậc...chậc..chỉ muốn cắn một ngụm...xem mùi vị thế nào...”

-” A Nhĩ...cóc mà đòi ăn thịt thiên nga...nếu muốn ăn, cũng phải để Kim Thiếu xơi trước...mày đừng có hỗn...”

Một tên mập ngồi phía trước cười cười...

Người tên A Nhĩ buồn bực liếc người đàn ông vừa nói và những tên đang cười nhạo hắn...

-” Hừ...chúng mày thì biết gì...Con bé này xinh xắn lại non nớt như vậy...Kim Thiếu chơi còn không đã...khi nào mới đến lượt tao”

-” Haha...yên tâm đến khi Kim Thiếu chơi chán cũng sẽ để lại cho mày ”

Cả bọn cười rầm rộ...lời nói văng tục không ngừng tuông ra rồi truyền vào tai người đàn ôngđôi mắt dài ôn nhu hăng ngày hiệp lại trở nên sắc lạnh...nhìn ra mặt biển xa xăm....

Bên này bọn đàn ông nghe tên A Nhĩ nói thế cũng dám tà nhìn vào thân hình mảnh mai, muốt mát của Giản Bình.... cũng phải chặc lưỡi thèm thuồng...Chiếc xe băng băng trên đường vượt lên đường cái lớn...rồi tiến vào ngoài ô..

Nhưng khi chiếc xe cúp cua quẹo sang trái thì bất ngờ phía trước hai chiếc xe khác từ hai hướng chạy đến chặn ngang đầu xe của họ...

Từ trong hai xe...bước ra...đồng loạt gơ súng hướng về phía chiếc xe của bọn chúng..

-” Chuyện gì vậy? ”

Bọn người bắt cóc Giản Bình cau mày nhìn nhau vẻ mặt tươi cười tắt hẳn chỉ còn lại nỗi hoang mang và hung tàn..nháy mắt ra hiệu cho nhau ứng phó...bọn chúng đưa tay vào túi..trong tư thế chiến đấu sẵn sàng....

Nhưng khi nhìn lại xung quanh xe bọn họ bây giờ điều bị bao vây...những ngòm súng đen điều hướng về bọn họ...

-” Mở cửa...nhanh lên ”

Lúc này một người đàn ông...lấy chân đạp mạnh vào cánh cửa xe...ra lệnh bọn họ xuống xe...Những tên bắt cóc Giản Bình nghiêng rặng...nhìn những tấm thẻ đeo trên cổ bọn người bên ngoài...

-” Bây giờ làm sao...là cảnh sát...?”

Tên ngồi vị trí tài xế...hoang mang quay đầu hỏi đồng bọn...

-” Lấy con nhỏ này làm con tinh đi”

Người đàn ông ngồi sau cùng ghé với Giản Bình lên tiếng...

-” Mà yên à...Ai lại lấy đá đập chân mình khi chưa hiểu nguyên nhân... Còn ảnh hưởng đến Kim Thiều...Hay chúng ta cứ xuống xe...bọn họ không có bằng chứng gì sẽ không dám làm gì chúng ta đâu...Còn hơn chống người thi hành công vụ ”

Cả nhóm nghe có lý...nhìn nhau gật đầu...đồng loạt xuống xe...giơ tay qua khỏi đầu...lưng khom nhẹ...Khi bước ra khỏi xe...lúc này bọn họ mới nhìn thấy rõ đối phương...người đứng vị trí trung tâm duy nhất không hề cầm súng hướng về bọn họ...đó là Trình Viện..trưởng phòng cảnh sát điều tra tội phạm...

-” Trình trưởng phòng...không biết chúng tôi làm gì phải khiến anh cất công đến đây thế này ”

Một tên bên bọn người của Kim Thiều xởi lởi cười nói...

Trình Viện nhếch môi...nhưng không trả lời hẳn...anh thong dong bước đến nhìn vào trong xe...rồi mở cửa bé Giản Bình ra ngoài nhìn khuôn mặt xinh xắn, trắng nõn đang say giấc...bên môi Trình Viện hiện lên ý cười...ra hiệu cho cấp dưới...ba nhân viên cảnh sát hiểu ý leo vào trong xe kiểm tra.... Lúc này mới quay sang nhìn những khuôn mặt hung ác nhưng đang dần chuyển sang xanh mét....

-” Có người báo các người bắt cóc một cô gái...xem ra đây không phải là tin đồn...”

-” Không...không phải cô ấy là bà con xa của cậu chủ nhà..nhà tôi... Trình trưởng phòng anh không có bằng chứng...chúng tôi có thể kiện anh tội du khống đấy ”

Bọn chúng nhất quyết không thừa nhận...đợi đến khi Kim Thiều cho luật sư đến bảo lãnh...cảnh sát có thể làm gì được bọn họ...

Trình Viện nở nụ cười lạnh...

-”Ồ...thế à...đưa bọn họ đi...Không có lệnh của tôi...không cho luật sư bảo lãnh ”

-” Trình trưởng phòng anh biết luật mà còn làm sai luật...tôi sẽ kiện anh ”

-” Đưa đi ”

Trình Viện không kiên nhẫn nghe họ nói...

Cả bọn nhanh chóng bị đưa lên xe cảnh sát...

-” Sếp! trên xe bọn họ có chứa vũ khí...và chất gây mê ”

Một nhóm cảnh sát sau khi kiểm tra xe...đưa các vật chứng cho Trình Viện xem...

Anh gật đầu...dặn dò cấp dưới dăm ba câu.. rồi bé Giản Bình ngồi lên xe rồi đi...

5. Chương 5: Gặp Lại

Xe Trình Viện ngừng ngay bờ biển kế bên chiếc xe Rolls-Royce màu xám đã đậu sẵn...

Trương Hải một thân quần tây đen..áo sơ mi trắng...dáng dấp cao lớn...dựa lưng vào xe, mái tóc bị gió biển thổi hơi rối càng làm vẻ ngoài của anh thêm lãng tử, Trương Hải cười như không cười nhìn Trình Viện...

Khi thấy Trình Viện đi vòng qua mở cửa xe định bế Giản Bình ra...

-” Để mình...”

Trình Viện ngừng lại động tác...tay vừa mở cửa...cũng nhanh chóng buông ra....xoay người nhìn Trương Hải cười cười...né qua một bên nhường chỗ cho anh....

Trương Hải không quan tâm nụ cười cợt nhả của anh ta....khom người bế lấy Giản Bình...cả thân người mềm mại nằm gọn trong vòng tay của anh....mùi hương thiếu nữ hòa cùng gió biển nhẹ nhàng thấm vào hơi thở...làm anh cảm thấy dễ chịu và an lòng....Cảm thấy gió biển hơi mạnh...anh lấy tay úp khuôn mặt Giản Bình vào ngực mình.

-” Cám ơn cậu...”

Trình Viện không để ý lời cám ơn của Trương Hải...anh ta chăm chú nhìn cử chỉ rồi hành động ôn nhu của Trương Hải dành cho người con gái đang ngủ say trên tay...

-” Động lòng ”

Trình Viện nghiêng đầu nhìn Trương Hải...

Đây cũng có thể xem là câu hỏi hoặc là câu khẳng định...

Trương Hải nhìn xuống Giản Bình...vì bị chụp thuốc mê...cô ngủ rất say...hàng mi dài cong vút..tạo thành bóng râm dưới mi mắt...Đôi má trắng mịn phớt hồng...cái miệng nhỏ nhắn...đỏ mọng hơi nhếch nhẹ nhìn rất đáng yêu...Khi ngủ của cô càng thêm non nớt và trong sáng...một vẻ an nhiên khiến người khác yêu thương...

Động lòng sao?

Anh cũng không rõ lắm...chỉ biết khi nghe tin cô bị bắt cóc...lòng anh cảm thấy bất an pha lẫn một chút lo lắng...Khi nghe những lời tục tĩu của bọn người bắt cóc...máu anh lại sôi lên..chỉ muốn cắt ngay lưỡi của bọn chúng làm mồi cho cá...

-” Cô ấy là thân chủ của mình ”

Ánh mắt vẫn còn khóa chặt khuôn mặt của Giản Bình...Trương Hải điềm nhiên trả lời...

Không thừa nhận hay phủ nhận...mọi thứ hãy để thời gian trả lời...

Trình Viện nhún vai...anh quen biết Trương Hải hơn mười năm...hơn ai hết anh rất rõ tính tình của Trương Hải...Nhìn vẻ ngoài ôn nhu...ấm áp...phong thái đỉnh đạc ấy...là cả một con người thâm sâu khó lường...Nói dễ hiểu Trương Hải là một con hổ biết cười...

Với bạn bè thân thiết anh sẽ không tính toán điều gì...Còn lại anh rất thờ ơ và lạnh nhạt. Một điều đặc biệt chó dại mà đặc tội với Trương Hải...nụ cười ấm áp đấy sẽ giết bạn chết lúc nào không hay biết...

Cô gái nhỏ này có thể khiến Trương Hải quan tâm là một điều khiến Trình Viện bất ngờ...Về ngoài tuấn dật và cả gia thế đồ sộ chỉ nhắc sơ cũng khiến khối khuê nữ danh giá phải đổ rạp...Chưa nói đến sự nghiệp và những tiếng vang lừng danh trong ngành luật của anh...cũng khiến nhiều người trong giới thượng lưu phải ngả mũ muốn được một chàng rể quý như Trương Hải..

Nhưng anh vẫn đứng đưng không mản đến...nhiều lúc bọn Dương Phong còn trêu anh là cong không phải thẳng...Trương Hải chỉ cười nhạt không trả lời...Nhưng so với bọn người Dương Phong...Trình Viện tự tin mình biết rõ về người bạn này hơn họ...vì dù sao anh và Trương Hải cũng quen nhau từ hồ học cấp ba..

Anh biết Trương Hải thường giữ khoảng cách với phái nữ...vì anh không muốn họ hiểu lầm...rồi để tự tổn thương chính mình...

Thời cấp ba còn đi học hai người bọn họ có một sư muội tên là Triệu Vân...cô gái đấy rất xinh đẹp là hoa khôi trường họ bấy giờ lại rất thông minh...Nhưng tâm tư tình cảm của cô điều đặt lên người Trương Hải...Trương Hải thời đó như chàng hoàng tử trong mơ của các nữ sinh trong trường...

“Hoa rơi hữu ý..nước chảy vô tình ”

Câu nói này có thể nói về mối quan hệ của hai người họ...Trương Hải một mực xem Triều Vân như em gái...chăm sóc thương yêu...hai nhà lại có giao tình trên thương trường...Triều Vân thì lại xem mọi hành động ân cần của Trương Hải mà động lòng và sinh tình dần đến hiểu lầm ngày càng trầm trọng..Lúc đấy cả trường ai cũng nghĩ hai người họ là một đôi..cả gia đình hai bên điều nghĩ thế...Đến khi Triều Vân lấy hết can đảm tỏ tình...lại bị Trương Hải thẳng thừng từ chối...cô đau lòng đến đi sống lại...tìm cách quên đi Trương Hải...Triều Vân ra nước ngoài du học và ra trường cô định cư làm việc tại Mỹ đến nay cũng đã bảy năm...

Trương Hải cũng như hiểu được tình bạn thân thiết bị rạn nứt một phần là do cách cư xử không rõ ràng của mình...Từ đó trở đi anh luôn giữ khoảng cách và thái độ nhất định với các mối quan hệ khác phái...Hành động của anh khiến người lớn Trương gia buồn rầu lo lắng không thôi...

Vì thế khi thấy trường hợp của Giản Bình khiến Trình Viện không nghi ngờ thì phí mười năm làm nghiệp vụ điều tra của chính mình quá rồi...

-” Bọn người đây giao cậu giải quyết ”

Trương Hải cắt ngang dòng suy nghĩ của Trình Viện....

-” Yên tâm...mình ngừa mắt bọn người của Kim Gia từ lâu rồi...Cái tên Kim Chính đấy..lần này mình sẽ chơi với hắn đến cùng.Mình đi đây...còn nhiều việc chờ mình giải quyết ”

-” Ừ”

Trình Viện nhanh chóng lên xe rời đi...

Trương Hải cup mắt nhìn người trong lòng...môi nhếch nhẹ...bàn tay ôn nhu vuốt nhẹ những sợi tóc mây bị gió thổi loạn trên đôi má cô gái...

Giản Bình mơ màng xoay người....cô không biết mình ngủ bao lâu...nhưng cả cơ thể rất mệt...dù ý thức đã có nhưng mắt chẳng muốn mở mắt ra tí nào...cô cảm thấy mình đang nằm trên vật gì rất êm,lại rất dễ chịu...

Lúc này Trương Hải bị cô cọ tới cọ lui trên người mà cả người ngứa ngáy....anh nhìn xuống cô nhóc mắt nhìn nghiêng đang nằm trên đùi mình...cô xoay người úp cả khuôn mặt vào bụng anh....đôi tay mềm mại nhỏ nhắn còn không yên phận choàng qua ôm lấy thắt lưng của anh...Đây cũng là lần đầu tiên anh để một người con gái ngủ trên người mình...anh không bài xích ngược lại còn thích cảm giác mà cô mang lại...thích ngắm nhìn từng đường nét trên khuôn mặt xinh xắn của cô mà không hề biết chán....

Trương Hải lấy tay xoa xoa mặt Giản Bình...thấy cô nhột nhạt cau mày...chu mũi đẩy tay anh ra...Trương Hải thích thú bật cười càng thêm đùa dai...từ xoa chuyển thành béo má cô...Nhìn đôi mày thanh tú cau lại...môi đỏ chu lên bất mãn....Trương Hải nhìn chăm chăm vào cái miệng đang hé mở...tự nhiên anh có một suy nghĩ...muốn hôn lên đó... Anh lại không nghĩ ngợi gì...làm vậy không đúng hay suy nghĩ của mình lại đi quá giới hạn....Mà lại rất tự nhiên thực hiện những gì mình nghĩ...

Trương Hải khom người nhẹ nhàng hôn nhẹ lên môi Giản Bình chỉ là phớt nhẹ... cảm giác như có luồng điện chạy qua não và tụ lại ngay tim anh...môi cô mềm mại vô cùng..

Hương thơm trên người cô nhẹ nhàng thoang thoảng xộc vào mũi vào tràn ngập cả hơi thở anh...Bàn tay ôn nhu vuốt ve môi mềm của cô gái nhỏ...Không kim lòng đặng anh một lần nữa tìm kiếm môi cô...nhưng còn cách chưa đầy một xăng ti mét...

Bỗng Giản Bình mở mắt ra...nhìn đôi mắt trong veo như hồ nước mùa thu...thay vì chột dạ với hành động hôn trộm của mình...Trương Hải lại tỉnh bơ mỉm cười vuốt nhẹ mi tâm của cô...

- ” Em tỉnh rồi...cảm thấy thế nào?”

Giản Bình nghe tiếng nói bên tai...cô vẫn không có phản ứng...vẫn thần thờ nhìn anh cũng không phát ra khoảng cách hai người lúc này có bao nhiêu là mập mờ....

Mắt đẹp chớp nhẹ mấy cái để xác định người trước mặt....Trương Hải cũng rất kiên nhẫn...chờ đợi cô lấy lại sự tỉnh táo....Từng chuyện trong đầu hiện ra một chuỗi dài được kết nối...và đến khi cô bị hai người đàn ông

bịt khăn vào miệng...cô không còn nhớ bất cứ điều gì nữa....Nhưng sao bây giờ cô lại ở cùng anh...Giản Bình cảm thấy đầu vẫn còn choáng váng...

-” Sao...anh..anh lại ở đây?”

Giọng cô khản đặc...có lẽ vì cô ngủ quá nhiều....

Trương Hải không trả lời...cầm lấy chai nước...đỡ cô ngồi dậy...cho cô uống từng ngụm...Giản Bình cảm thấy cổ họng mình khô ráp nên cô không từ chối...ngoan ngoãn dựa trong lòng anh uống từng ngụm nước...dòng nước lạnh lạnh làm Giản Bình cảm thấy dễ chịu vô cùng...đầu óc cũng trở nên tỉnh táo hơn hẳn...

6. Chương 6: Hôn

Giản Bình cảm thấy cổ họng mình khô ráp nên cô không từ chối...ngoan ngoãn dựa trong lòng anh uống từng ngụm nước...dòng nước lạnh lạnh làm Giản Bình cảm thấy dễ chịu vô cùng...đầu óc cũng trở nên tỉnh táo hơn hẳn...

Khi cổ họng được làm dịu lại...Giản Bình mấp máy môi... tiếng nói cũng trở nên trong trẻo hơn..

-” Sao chúng ta lại ở cùng nhau...chẳng lẽ anh..cũng...”

Chẳng lẽ anh cũng bị bắt cóc giống cô...ý nghĩ đó vừa lóe lên...cô ngay lập tức bác bỏ....

-” Em còn nhớ chú Ngô không? Tài xế của tôi ”

Trương Hải cắt ngang lời nói của cô...bàn tay rất tự nhiên ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Giản Bình...không hề có ý định buông tay...

mà cả cơ thể Giản Bình vẫn còn rất mệt, nên cô cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ muốn dựa vào anh cho dễ chịu...

-” Nhớ ạ...”

Trương Hải gật đầu...nói tiếp... giọng điệu rất tự nhiên...từ tốn...

-” Chú ấy đưa một người bà con ra bến xe...đúng lúc gặp em bị bắt cóc...chính chú ấy đã cứu em ”

Mặt không biến sắc, tai không đỏ...Trương Hải vạch ra kịch bản hợp tình hợp lý...cho lời nói dối của chính mình...

Cô nhóc này quá non nớt lại trong sáng...anh không muốn đem sự thật mà cô đang vướng phải...nói cho cô biết..

Tuổi đời cô quá nhỏ...sống cảnh cô cút một mình đã quá đáng thương...lại còn bị chính người thân dàn cảnh cướp nhà....Cho nên anh không muốn nói ra những chuyện xảy ra hôm nay với cô..sẽ khiến cô hoảng sợ và hoang mang thêm mà thôi....lại chẳng giải quyết được gì..

Từ giây phút bé cô ra khỏi xe của Trình Viện...Anh đã có một quyết định chính bản thân mình cũng lấy làm khó hiểu...Anh muốn chở che..bảo vệ cô....anh muốn chăm sóc...muốn được ôm thân thể cô vào lòng...muốn được bė má khi cô ngủ...muốn được bắt nạt cô...

Còn muốn được hôn cô...không chỉ khi cô ngủ mà là mọi lúc mọi nơi...Và muốn có được trái tim của cô...Giấu cô làm vật sở hữu riêng của mình...Cho cô có một cuộc sống bình yên...không sầu muộn hay vất vả...sống đúng lứa tuổi của chính mình.

Anh không biết vì sao mình lại có những suy nghĩ này, nhưng nó lại vô cùng mãnh liệt...

-” Thì ra là vậy...Nếu không có chú ấy...bây giờ tôi thật sự không biết mình sẽ ra sao..Nhưng vì sao bọn họ muốn bắt cóc tôi ”

Cô gái nhỏ non dạ...vừa nghe là tin ngay...không một chút nghi ngờ...khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng...bất an...

-“Tôi cũng không biết...có thể đây là bọn người chuyên buôn bán phụ nữ...Nhưng em trở lên thành phố làm gì? Em có tiền thanh toán cho Kinh Thiên rồi sao?”

Trương Hải chăm chú nhìn khuôn mặt còn hơi mệt mỏi của Giản Bình....trả lời cô qua loa...anh nhanh chóng chuyển qua chuyện khác...cho cô quên đi nỗi sợ hãi...

Giản Bình nghe anh hỏi thế...mới sực nhớ ra lý do mình lên thành phố...hàng mi dài run nhẹ...nhìn anh lắc đầu..đôi má ửng hồng...

giọng lí nhí mang chút ngại ngùng...

-” Tôi...tôi quay lại vì...tôi muốn gặp anh...Lần trước anh nói anh có thể giúp tôi...Vậy bây giờ anh còn muốn giúp tôi không...?”

-” Tôi sẽ giúp em...nhưng tôi sẽ đổi điều kiện khác ”

Bàn tay Trương Hải rất tự nhiên nhẹ nhàng áp vào mặt Giản Bình...ngón cái mơn trớn khuôn mặt trắng mịn của cô...đầu còn khom nhẹ..khoảng cách hai người cách nhau rất gần..khi nói chuyện hơi thở sẽ phả vào mặt đối phương...

Bây giờ Giản Bình mới phát hiện khoảng cách hai người biết bao mờ ám...Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm mang chút tình tứ của anh, khiến tim Giản Bình đập nhanh từng hồi...Cô cố gắng ngồi dậy...nhích ra giữ khoảng cách với anh...Trương Hải liếc nhẹ động tác của cô...anh thu tay lại khiến cả người Giản Bình ngã sấp vào ngực anh...

-” Ngồi yên... em vẫn còn chưa khỏe hẳn...”

Giản Bình ngẩng đầu...mở to mắt nhìn anh đầy ngạc nhiên...đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc gần gũi với một người đàn ông như vậy...cả người anh toát ra mùi hương nam tính...

khuyến người khác run động không thôi..

Nhìn cô bé miệng hé mở nhưng vì căng thẳng chẳng nói lời nào...mở to mắt nhìn mình....Trương Hải ma mãnh càng kéo sát người cô lại khiến hai người ép sát vào nhau....

-” Điều kiện của tôi là.Em phải làm bạn gái của tôi ”

Cả thân người Giản Bình run lên...há hốc miệng...tai cô ù ù....Cô có nghe nhầm không nhỉ...Sao anh lại muốn cô làm bạn gái anh...

Chẳng lẽ anh thích cô...không phải..hai người họ mới gặp nhau có hai lần..Với lại cô quê mùa thế này...chẳng hề xứng đôi với anh chút nào...

-” Sao không trả lời tôi...Em có đồng ý không?”

Trương Hải bá đạo..dồn ép cô gái nhỏ...

-” Tôi...”

Thật sự Giản Bình không biết trả lời thế nào...nghe đề nghị của anh..trước nhất cô thật sự hoảng hốt...tim cũng run lên...nhưng lại có một niềm vui len lỏi vào từng tế bào...khó thốt thành lời...

-” Em có bạn trai?”

Về mặt Trương Hải đành lại...làm Giản Bình hơi sợ..cô rụt cổ nhanh chóng lắc đầu...

-” Không có ”

Lúc này mặt Trương Hải mới dịu đi...anh nhếch môi, tiếp tục dụ dỗ mang tính chiếm hữu không cho cô từ chối...

-“Tốt...Vậy từ nay em sẽ là bạn gái của anh... ”

Thật sự cô bị anh làm cho u mê thật rồi...đầu óc chệnh choáng...cô lại nghe chính tiếng mình vang lên...

-” Anh thích tôi sao?”

Giọng cô nhỏ nhẹ...non nớt mang chút trẻ con...vang lên bên tai anh...khiến người khác yêu thương...

Không ngờ Giản Bình hỏi mình câu hỏi này...Trương Hải đầu tiên là bất ngờ sau đó anh mỉm cười...cụng trán vào trán cô...chóp mũi còn cạ vào chóp mũi nhỏ nhắn của cô...làm cả mặt Giản Bình nóng ran...

-“Vậy em có thích tôi không?”

Anh quăng vấn đề sang cho cô...Giản Bình nghiêm túc suy nghĩ...rồi nhẹ giọng...

-” Tôi không biết...nhưng tôi không chán ghét anh...”

-” Đây cũng là suy nghĩ của anh...Vậy chúng ta thử tìm hiểu nhau nhé ”

Câu trả lời của anh...làm lòng Giản Bình không vui cho lắm....Một con cừu non như cô làm sao hiểu được lòng dạ của gã cáo già trải đời như Trương Hải...

Cô buồn bã còn đang suy nghĩ...bỗng cảm nhận môi mình bị mút nhẹ...Trương Hải mút lấy môi cô rồi thả ra....

Giản Bình hoảng hốt lấy tay che miệng lại,trợn mắt nhìn anh tố cáo như không thể tin được.Trương Hải buồn cười kéo tay cô xuống để cô xuống ghế,không cho cô có thời gian từ chối....

Anh nhanh chóng phong bế miệng cô, mút mát nhẹ nhàng làm cả người Giản Bình như tê liệt, tay chân thì vô dụng đầu óc trở nên trống rỗng, tê liệt hoàn toàn.....

Bé con ngây ngô chẳng biết làm sao hé miệng thở dốc...Trương Hải lợi dụng thời cơ đưa lưỡi vào trong phiêu du...mạnh mẽ cuốn lấy đầu lưỡi cô...Ôm lấy mặt cô say mê mút mát nụ hôn ngày càng sâu..

Lần đầu tiên bị hôn Giản Bình ứ ứ...cả khoang miệng lẫn mũi, điều tràn ngập hơi thở của anh...

Trương Hải cảm nhận người trong lòng mềm nhũn, hương vị của cô quá đối ngọt ngào anh ngày càng thành thạo,nhẹ nhàng hơn đến khi mặt Giản Bình đỏ bừng, anh mới luyến tiếc rời khỏi môi cô...đôi mắt to tròn phủ lớp sương mỏng trông cô vô cùng xinh đẹp nằm thừ ra nhìn anh...

Trương Hải khiêu khích lấy đầu lưỡi vẽ quanh vành môi hôn vài cái lên cái miệng đang hé mở, bật cười thích thú trêu đùa....

-” Xem như đóng dấu.Từ giờ em là của anh,biết không hả? ”

Giản Bình ngẩn ngơ chẳng thốt nên lời...

ngây ngô nhìn anh đắm chiêu đôi má ửng hồng đôi môi ửng đỏ sưng nhẹ bóng loáng...

Như dự người ta phạm tội, Trương Hải cũng lần đầu phải lòng một người anh luôn thuận theo tự nhiên..

Cứ thế cuối xuống tiếp tục mút mát cái miệng nhỏ nhưng lần này anh rất nhẹ nhàng từng chút một cho cô cảm nhận tình cảm của hai người...

Từng cơn gió biển thổi mạnh nhưng trong xe không khí ngày càng nóng lên...

Con thỏ nhỏ mới biết sự đời...cứ như vậy bị con sói xám bắt nạt rồi nhốt làm tù binh không hề hay biết....Người đàn ông mạnh mẽ mà bá đạo..ôm chặt người con gái vào lòng...thân mật trao nhau từng hơi thở...

sưởi ấm cho nhau...quên cả thế giới bên ngoài...ánh hoàng hôn xé chiếu bao phủ rực rỡ... khung cảnh càng thêm lãng mạn...

7. Chương 7: Sống Chung

Chiếc xe Rolls-Royce màu xám...yên ả chạy trên đường...Trương Hải tay cầm bánh lái...

lòng vui vẻ nên từ ánh mắt cho đến từng cử chỉ trên khuôn mặt đều toát lên niềm vui khó tả...Khi ngừng chờ đèn đỏ...Trương Hải quay sang nhìn cô nhóc đang ngồi thẩn thờ...mắt vô hồn nhìn về phía trước..đôi môi hồng hơi mím nhẹ còn chút sưng...Từ lúc hai người thân mật cho đến giờ...cô vô thức rơi trạng thái mê mang như thế này...Anh cũng biết mọi thứ đến quá bất ngờ cô rất cần thời gian để tiếp nhận...Nên anh cũng không hồi thức mà chỉ im lặng quan sát cô mà thôi...

Giản Bình hết nhìn đường..rồi quay sang nhìn cảnh vật xung quanh...hoặc nhìn xuống chân mình...tuyệt đối cô không dám nhìn anh...nhất là khi đối diện với ánh mắt sâu thẳm nóng bỏng của anh...Còn nụ cười mê người kia, khiến người khác muốn đắm chìm khó thoát ra được..

Cô biết mình không có tiền đồ...chỉ mới biết anh thôi...đã muốn đắm sâu vào hố tình của anh...nụ hôn đầu còn bị anh cướp mất...

Những nơi nhạy cảm kín đáo trên người cô lúc vừa rồi điều bị anh sờ qua...thật là xấu hổ và mất mặt chết đi được...

Khi đối diện với anh cô luôn bất lực trở nên mềm yếu...Những gì mới mẻ đầu đời, anh điều cho cô cảm giác lạ lẫm khó nói nên lời...Bỗng nhiên cô có một suy nghĩ...cảm thấy may mắn vì người đó là anh...nhưng dù sao cô chỉ mới hơn mười tám tuổi thôi...

Trong một ngày lại có nhiều thứ thay đổi khiến cô cảm thấy không thật...

-” Chuyện giấy tờ nhà em giao cho anh..Anh hứa sẽ không để em mất ngôi nhà đó..Còn việc khán án...Em nên quên đi vì Chú Thím em là những con bạc đã đến đường cùng...có đưa họ vào tù em cũng không lấy lại giấy tờ nhà..Nhưng anh có thể giúp em tống họ vào tù cho hả cơn giận ”

Trương Hải cắt ngang bầu không khí im lặng....Anh vừa chạy xe vừa quay sang nhìn cô...bàn tay còn không yên phận nắm lấy bàn tay non mềm đang đặt trên đùi của cô...Giản Bình hết hồn muốn rút tay về...lại bị Trương Hải nắm chặt...nhìn lên ánh mắt không vui...mày hơi cau lại của anh...Giản Bình thở dài trách mình vô dụng..yên phận để anh nắm...mân mê da thịt cô....

-” Không cần bỏ tù họ đâu anh...Họ mà ở tù sẽ không ai lo cho Tiểu Bối ”

Tiểu Bối chính là em họ của cô, nhỏ hơn cô đến bảy tuổi..Cô không muốn vì một chút tức giận của chính mình...khiến em họ cô cũng phải sống những ngày côi cút như cô...Nhưng có bỏ tù hai người họ...cô cũng không lấy lại được nhà...

Trương Hải chạy xe vào nhà xe ở khu chung cư...sau khi tắt máy...anh không xuống xe...mà kéo cô qua...hôn lên khoe miệng cô...Mặt Giản Bình đỏ bừng...muốn rỉ ra máu...cô thật sự chưa quen cho lắm những hành động thân mật của anh...Nhìn về mặt lúng túng của cô...Trương Hải nâng cằm cô lên...

-” Em không hận họ hại em ra nông nổi như vậy sao?”

Anh vốn nhìn không lầm người...nhóc con của anh vốn thật thà lại rất lương thiện...

Nhưng sự lương thiện, đôi lúc cũng là yếu điểm có thể gây hại và thiệt thòi cho cô...

-” Hận chứ...Nhưng em không muốn Tiểu Bối giống như em...”

Đôi mắt to tròn hiện lên sự cô đơn...đau lòng..khiến tim của Trương Hải thắt lại...anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng...còn hôn lên mái tóc đen mượt...

-” Từ nay em đã có anh, không phải một mình nữa, biết không?”

Mắt cay xè Giản Bình cảm động vì câu nói của anh...cô ghen ngào ngảng mặt nhìn anh hít mũi, đỏ mắt gật đầu...

Nếu ông trời xót thương cho cô bao nhiêu năm qua mà ban anh đến để chia sẻ cùng cô...Vậy nếu đã bắt đầu cô sẽ học cách chấp nhận...biết đâu có anh lại là may mắn...

Trương Hải không đưa cô về biệt thự của Trương gia hay biệt thự của anh tại ngoại ô...mà là ngôi nhà cao cấp ở khu chung cư lớn giữa lòng thành phố... Trương Hải nắm tay dắt cô bước vào thang máy...thang máy chạy lên tầng sáu...khắp hành lang vắng hoe người...Đứng trước cửa nhà...nhìn người đang đứng ngay cửa.

-” Em vào đi ”

Giản Bình cởi giày để lên tủ, rồi theo Trương Hải bước vào trong...

Căn hộ vô cùng sang trọng và đẹp mắt...hai màu chủ đạo tương phản cả phê và màu trắng tạo cho không gian ấm áp mà không kém phần nổi bật....Cô không biết người thành phố như thế nào nhưng với cô đây giống như một thế giới khác của cô vậy...mọi thứ vật dụng của căn hộ này điều vô cùng cao cấp...Khiến người khác phải choáng ngợp...

Trương Hải nhìn cô gái nhỏ, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây...quan sát xung quanh mặt cũng ngốc ra...Cũng may anh đưa cô đến căn hộ này...Đây là căn hộ anh mua hai năm trước để khi nào bận bịu công việc có nơi để nghỉ...Còn những nơi khác hay biệt thự của anh chắc sẽ hù dọa cô nhóc này mất...

-” Đứng ngốc ra đó làm gì... ”

Trương Hải rất tự nhiên nắm tay cô ngồi xuống ghế sofa...

-” Làm luật sư thật nhiều tiền nha ”

Giản Bình thật thà cảm thán...còn sờ sờ chiếc ghế lót dưới mông...thật là êm...Ồ dưới quê cô toàn ngồi ghế gỗ...ngủ giường gỗ...

Trương Hải buồn cười với suy nghĩ và hành động của cô...Anh béo má cô...

-” Ai nói em thế?”

Theo anh kinh doanh đa quốc gia như ba người bạn của anh mới giàu...Còn làm luật sư muốn giàu điều đầu tiên là phải giỏi...

Đừng mang tiếng học luật mà ra trường chỉ có cái bằng mà không được gì thì suốt đời cũng như một nhân viên văn phòng.

-” Không phải mọi thứ từ anh nói lên tất cả sao..Anh có xe sang nhà đẹp....Không giàu thì là gì?”

Giản Bình chu môi...mắt to nhìn Trương Hải...nhìn khuôn mặt non nớt trắng hồng trước mắt... trái tim lạnh nhạt bao nhiêu năm của anh....từng giây từng phút bị nhóc con này làm cho mềm mại từng chút một...

Trương Hải thở dài...thì ra vương phải lưới tình là thích mọi thứ từ người ấy, không cần biết lí do...giống như sự bắt đầu...vô cùng tự nhiên...

Mọi hành động nhỏ nhặt, cử chỉ ngây ngô của cô....cũng khiến anh yêu thích...Không phải ai thúc ép mà là do cảm giác con tim mang lại...Anh còn phát hiện giữ anh và cô mỗi lần tiếp xúc thân mật phản ứng hóa học lại rất mãnh liệt...Anh còn nhớ một đoạn trích trong một bài báo anh đã từng đọc qua giờ nghĩ lại mới thấm:

” Giống như một điều kỳ diệu. Bốn ánh mắt nhìn nhau. Cảm xúc khuấy động. Và hai tâm hồn ẩn sâu bên trong kết nối. Bạn có thể cảm nhận một thứ hoá chất trở dậy trong tim và lan toả tới mọi ngõ ngách của cơ thể.”

Anh chưa bao giờ có cảm giác rung động hay có phản ứng sinh lý với bất cứ cô gái nào như thế này... Càng tiếp xúc anh phát hiện cô nhóc này rất ngây thơ...thật thà và chất phác, nghĩ gì nói đó..không vòng vo hay hoa mỹ...mọi thứ từ cô cho anh cảm giác thoải mái nhẹ nhàng khi bên cạnh...

-” Ừ...vậy em thích giàu,thì học làm luật sư đi ”

Trương Hải sợ ngồi ngắm cô một chút nữa mình sẽ nổi lên thú tính...lại làm bé con này sợ như lúc trên xe...anh phải từ từ...nhẹ nhàng tập cho cô làm quen..đến khi cô hiểu được quen thuộc mọi thứ...

Trương Hải đứng dậy cởi áo khoác...chỉ thuận miệng nói ra trêu chọc cô, nhưng qua đầu óc bé bỏng của Giản Bình là một chuyện hết sức to lớn...

Cô cảm thấy rất hợp với cô...chẳng phải từ nhỏ cô làm gì cũng thích sự công bằng hay sao? Nếu cô theo ngành luật nếu không là luật sư giỏi thì cô cũng sẽ là người tư vấn pháp luật cho các công ty lớn...Vừa có tiền lại đúng sở thích...Oa!! không ngờ người đàn ông trước mắt chỉ mới gặp đã giúp cô đã thông tư tưởng

bấy lâu nay...

8. Chương 8: Cảnh Đẹp

Trương Hải thấy Giản Bình lại ngây ngốc chìm đắm trong suy nghĩ của mình...Anh ngao ngán thở dài..cô nhóc này lúc nào cũng ngây ngô như thế, hèn gì bị lừa nguyên ngôi nhà cũng không hay biết...

-” Đi thôi...Anh đưa em lên xem phòng ”

-” Dạ ”

-” Em biết nấu ăn không..tạm thời người giúp việc của anh xin phép về quê...chúng ta sẽ tự túc một thời gian?”

Trương Hải thông thả vừa đi vừa chỉ cô mọi góc ngách trong nhà...

-” Biết ă..Mọi người dưới quê ai cũng khen em nấu ăn ngon hết..còn nói ai sao này lấy em sẽ rất hạnh phúc...”

Giản Bình vừa nói vừa cười toe toét...lời cô nói là thật tình...dưới quê mọi người lớn tuổi ai cũng rất thích cô...Họ đều khen cô ngoan...nấu ăn lại ngon...lại rất hiểu chuyện...nhà ai cưới được cô là hạnh phúc...người đàn ông nào gặp được cô là may mắn...

-” Ui da...Sao anh đứng lại mà không báo trước...”

Nghe cô nói thế Trương Hải xoay người đứng lại...Giản Bình đi đến đắm sầm vô lòng ngực của Trương Hải...Anh rất cao...nếu cô đoán không lầm anh phải cao hơn 1m85...cô cao 1m65 không tính là quá thấp nhưng khi đứng bên cạnh Trương Hải cô trở nên nhỏ bé....

Trương Hải đưa tay ôm lấy eo Giản Bình...mùi hương thiếu nữ thanh mát xộc vào mũi anh...làm đầu óc Trương Hải mơ hồ...Giản Bình bị anh ôm chặt...cô ngẩng mặt nhìn anh..đôi mắt ngây thơ chẳng hiểu sự đời khiến Trương Hải cảm thấy khôngỡ...Anh thở dài...nhéo mũi cô...

-” Em đi phải nhìn đường chứ...”

Anh mỉm cười nhìn cô nhưng cánh tay có vẻ...không muốn buông ra...Giản Bình cục cựa người..lấy tay chống lên ngực Trương Hải...tạo khoảng cách với anh...miệng lắp bắp...mặt ửng hồng càng khiến Trương Hải muốn ôm chặt hơn...

-” Anh...anh buông em ra...”

-” Anh sẽ không để bọn họ có được hạnh phúc đó đâu”

Giản Bình ngây ngốc mấy giây sao mới hiểu lời anh nói...cô cuối đầu..mặt ửng hồng...

miệng cười tủm tỉm..đến khi được anh mở cửa dắt vào phòng...mà lòng cô ngọt ngào không dứt...

-” Đây là phòng của em..còn đây là phòng tắm..Một lúc nữa sẽ có người đem đồ dùng cá nhân và quần áo cho em thay...ngày mai anh sẽ dắt em sắm sửa thêm mọi thứ...”

Trương Hải kéo rèm mở cửa...cho không khí thoáng đảng...khi quay qua thấy cô nhóc đang nhìn trái rồi nhìn phải...nhưng mắt cô lại ửng đỏ...

-” Sao thế?”

Trương Hải kéo cô ngồi xuống giường...ôm mặt cô gặng hỏi...

-” Cám ơn..cám ơn anh rất nhiều ”

Cô gái nhỏ lại mũi lòng..anh giúp cô trong lúc khó khăn...còn đối xử với cô vô cùng tốt...làm sao cô không cảm động cho được...

-” Đồ ngốc...em mà khóc là anh sẽ hôn em đấy ”

Trương Hải...lau nước mắt cho cô...sao anh lại không hiểu cô nghĩ gì chứ...nhưng anh không thích thấy cô khóc...nước mắt của cô khiến anh cảm thấy phiền muộn và đau lòng...

Giản Bình quên ngay cảm giác buồn phiền..Nghe anh nói mà sợ hãi...lau nước mắt...Cảnh giác nhìn anh...Trương Hải mỉm cười...định trêu cô thêm mấy câu...thì chuông cửa reo lên...

Hình như biết người đến...anh nhanh chóng xuống lầu mở cửa...rất nhanh anh quay lại..cầm một túi đồ đưa cho cô...

-” Đồ của em...em vào tắm..rồi xuống ăn cơm..Anh có nhờ người mua cơm rồi...”

Giản Bình gạt đầu...thấy bóng anh khuất sau cánh cửa...cô lấy túi đồ ra xem..toàn là quần áo của cô...có đồ ngủ...đồ mặc nhà.. Những chiếc đầm thật đẹp...từ nhỏ đến lớn cô mới được cầm trên tay những bộ quần áo đẹp như vậy...nhìn một túi đồ khác...mặt Giản Bình đỏ lên..toàn là đồ nội y...tất cả đều màu trắng...sao anh biết cô chỉ thích mặc màu trắng...còn có một số vật dụng các nhân...Giản Bình hạnh phúc...nhìn thấy đồng cũng hơn tám giờ tối...Giản Bình soạn lấy một bộ quần áo thoải mái đi tắm....

Trương Hải sau khi về phòng anh liền tắm nhanh...thay quần áo thoải mái, anh thông thả xuống lầu...vừa đi vừa nghe điện thoại...

-” Á”

Chưa được mấy bước đã nghe tiếng Giản Bình hét lớn...Trương Hải không nghĩ nhiều liền tắt ngang điện thoại...Anh chạy vào phòng của cô...không chút chậm trễ...xoay tay cầm phòng tắm...cô không khóa trái, dễ dàng cho anh đẩy mạnh cửa ra....

-” Tiểu Bình...”

Gọi được tên cô...Trương Hải im bật...cổ họng nghẹn lại...máu nóng xông lên não...

Cô đứng đó một thân trần trụi bị nước vòi sen xối mạnh lên cơ thể nữ tính trắng mịn..Qua làn nước và hơi nước mờ ảo Trương Hải nhìn không sót cảnh đẹp dễ trước mắt...khuôn mặt xinh xắn ửng hồng...mái tóc đen ướt đầm dính sát vào bờ vai mảnh khảnh...đi xuống một chút nữa là vòng một đẫy đà như chồi non cần được người ta hái....ánh mắt dần xuống vùng eo nhỏ nhắn...những giọt nước bắn tung tóe chảy dài trên cái bụng trắng mịn bằng phẳng rồi lặng lẽ trượt dài xuống thắt lưng mát hút nơi khiến người ta khao khát...đôi chân thon dài trắng muốt...ngại ngần khép chặt...Giản Bình trước là ngơ ngác khi anh tung cửa chạy vào..sau đó là hốt hoảng hét lên..che đậy thân thể của mình...

-” Ôi...đừng nhìn...anh không được nhìn”

Khuôn mặt nhỏ nhắn như xung huyết...bàn tay thay nhau che đậy những cô chỉ có hai tay....mà ánh mắt anh ngày càng trở nên nóng bỏng và càn rỡ...không chột dạ hay có ý định ra ngoài...Trời ạ...anh còn đang đi về hướng cô....

-” Hic.....Anh ra ngoài đi mà ”

Trương Hải sau khi lấy lại bình tĩnh anh sực nhớ lúc vừa rồi anh chạy vào đây là vì tiếng hét của cô...Trước hết anh tắt dòng nước đang chảy....Anh mặc kệ cô xua đuổi...hai tay ôm lấy bờ vai cô...lo lắng quan sát...

-” Tiểu Bình...em có sao không?”

-” Em không sao...anh buông em ra...buông em ra...em không bị gì cả mà...do cái vòi này...nước nóng quá...làm em tưởng...

Ôi...anh đi ra đi”

Giản Bình khóc không ra nước mắt...cả cơ thể trần trụi phút này lại bị anh nhìn không thiếu thứ gì...vừa rồi cô định xả nước tắm...nhưng không biết khi nước xả ra lại nóng vô cùng, cơ thể chưa quen nhiệt độ..cứ ngỡ mình mở nhầm thứ gì sợ bị bỏng nên mới hét lên...

Anh đưa tay chỉnh nhiệt độ nước cho cô...

Trương Hải thở hắt ra...biết cô không sao...Cô đang mở chế độ nước nóng nước lạnh...Một lần nữa...nhìn người trong lòng khúm núm đỏ như tôm luộc...cả đầu cũng không dám ngẩng lên...da thịt cô thật non mềm..đúng là thách thức tính kiên nhẫn của anh quá mà...

Trương Hải nhẹ nhàng vuốt nước trên mặt cô... lưu luyến hôn lên bờ vai trắng mịn của cô...Cả người Giản Bình run rẩy...cô ngược mắt nhìn anh...như lo sợ cũng như van xin..

-” Ngoan...Anh ra ngoài đợi...em tắm nhanh rồi ra biết không...Anh chỉnh nhiệt độ..nước sẽ không nóng như lúc vừa rồi ”

Trương Hải dặn dò...rồi quay lưng ra ngoài...Giản Bình thở hắt ra...bàn tay run run chống lên tường...ôm lấy trái tim đang đập dồn dập...

9. Chương 9: Tập Dần Thói Quen

” Em ăn nhiều vào...”

Lúc này hai người đang ngồi trên bàn ăn...Trương Hải cảm giác ...đầu của Giản Bình như muốn vùi vào chén cơm vì ngại ngừng...Sau khi cô tắm xong..mái tóc vẫn còn ướt, được chải gọn gàng...bộ đồ bằng lụa màu xanh da trời...thoải mái mặc ở nhà...khiến cô thêm đáng yêu và thuần khiết làm sao...

-” Anh no rồi...anh vào thư phòng giải quyết công việc...em ăn nhiều vào ”

Cô ngẩng mặt ngại ngừng gật đầu...Trương Hải mỉm cười...rồi bỏ lên lầu...Anh biết nhóc con da mặt mỏng...anh còn ngồi đây...chắc có lẽ cô sẽ như thế này đến sáng...

Giản Bình thở dài..thở ngắn...nhìn thì cũng đã nhìn hết rồi..cô có mặt nặng mày nhẹ..thì có thay đổi được gì đâu...

Ánh sáng nhẹ le lói chiếu qua tấm rèm...bắt đầu một ngày mới...Cảm giác đầu tiên sau khi thức dậy của Giản Bình.... Là cái nệm quá êm không gian quá thoải mái khiến cô chỉ muốn lăn qua lộn lại chẳng muốn ngồi dậy...

Thời gian trôi qua thật mau...Thấy thế mà cô đã sống ở nơi này hơn năm tháng rồi...Mọi thứ dần trở nên quen thuộc...không còn lạ lẫm như lúc đầu nữa....Cuộc sống cô nơi này tất cả mọi thứ, Giản Bình điều thích ứng rất nhanh..

Nói về Trương Hải, Giản Bình phải nở nụ cười ngọt ngào...anh đối xử với cô vô cùng tốt....Anh suy nghĩ cho cô hết thảy mọi thứ...

Anh mua rất nhiều sách cho cô ôn thi, chuẩn bị cho cô mọi thứ cho kì thi tuyển sinh Đại Học...

Cô rất sợ mang nợ anh quá nhiều sẽ trả không được...Nhưng anh rất cố chấp...anh nói:

-” Tiểu Bình...em đừng suy nghĩ nhiều...Bây giờ em là bạn gái anh...chẳng lẽ anh không lo tương lai cho em được hay sao...”

Cô vô cùng cảm động..cũng chẳng thể từ chối...đáp lại tấm chân tình của anh...cô ôn tập rất chăm chỉ...Giống như suy nghĩ lúc trước cô muốn thi vào trường luật...Trương Hải không nói gì...nhưng anh luôn hỗ trợ cho cô hết mình...

Sau ba tháng cực khổ cô cũng đã thi đậu vào Trường Đại Học Luật...với số điểm khá cao....

Có lẽ cô không bao giờ quên được những ngày anh sát cánh cùng cô...

Anh giúp cô ôn tập...chọn trường giúp cô...đưa cô đi thi...đợi chờ,rước cô về..

Dù công việc anh rất bận bịu nhưng anh điều dành thời gian cho cô...Giây phút biết mình thi đậu trường Luật...niềm hạnh phúc như vỡ òa..cô đã ôm anh òa khóc nức nở...Giấc mơ mà cô cứ ngỡ không biết khi nào mới thực hiện được, nay đã trở thành sự thật...Mà người đàn ông trước mắt...chính anh đã giúp cô gạt được giấc mơ của chính mình...Cô cảm nhận vị trí mình trong lòng anh rất rõ..mọi chuyện nhỏ nhặt của cô, anh đều quan tâm...Ngày đầu tiên cô tựu trường...anh đưa cô đến trường...nắm chặt tay cô...dắt cô đi tìm lớp...Về ngoài anh vô cùng bắt mắt khiến các nữ sinh trong trường..một trận xôn xao...có một số cô gái nhìn anh còn đỏ mặt...điều đó làm cô rất khó chịu...nhờ hình ảnh hai người thân mật ngày đó....nên hiện giờ trong trường điều biết cô là hoa đã có chủ...

Mỗi ngày anh sẽ đưa cô đi học...và đưa đón cô về..nếu ngày nào anh bận việc, sẽ giao Chú Ngô đảm nhận phận sự đấy....

Mối quan hệ của cô và anh ngày càng khăng khít...anh rất yêu thương...chăm sóc..cho cô..Dành những thứ tốt đẹp nhất cho cô...

Có lẽ tuổi hai người cách nhau cũng khá xa nên có những suy nghĩ khác nhau và một chút bất đồng nhỏ nhỏ...khi đó anh sẽ chỉnh đốn những suy nghĩ sai lệch của cô...uốn nắn cho cô tốt hơn...Với anh cương chiều không đồng nghĩa với việc làm hư cô...anh chỉ dạy cô rất nhiều thứ...đó là quan điểm và cách sống của Trương Hải...

Tính tình cô vốn nhút nhát lại ôn hòa..nên cô rất ngoan ngoãn... nhu thuận..cũng làm anh rất hài lòng...Một điều cô phải thừa nhận..vốn sống của Trương Hải rất rộng..và sâu sắc..Sống chung với anh...cô học hỏi được thêm rất nhiều điều...

” Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén ”

Hơn năm tháng trôi qua cô dần quen với cử chỉ thân mật của anh hơn...quen hơi thở,

từng nụ hôn vụn vặt đến nóng bỏng, vòng ôm thâm tình...nụ cười ấm áp, ánh mắt tình tứ của anh..Từng chút..từng chút len lỏi vào trái tim bé bỏng của Giản Bình...mọi góc ngách trong đầu óc của cô luôn bị hình ảnh anh chiếm lĩnh...

Thân mật gì đó hai người cũng đã quán quýt trải qua...chỉ làm bước cuối cùng là chưa mà thôi....

Cô như con thỏ nhỏ thường xuyên bị anh bắt nạt...cô chưa bao giờ thắng nổi anh trong bất cứ chuyện gì...

Giống như...những chuyện khi suy nghĩ vẫn khiến cô đỏ mặt..

Trong đêm khi cô đang say giấc, anh sẽ âm thầm trèo lên giường ôm cô ngủ cùng...đến sáng khi cô tỉnh giấc đã thấy anh nằm trên giường của mình...Cô rất bất mãn điều này...Anh ôm cô vào lòng... dụ dỗ...

-” Tiểu Bình...anh thường xuyên mất ngủ...Anh phát hiện kể từ lúc ôm em ngủ...anh mới ngủ ngon giấc... Mà em biết rồi đấy...con người ta lâu ngày mất ngủ sẽ rất hại cho sức khỏe...Chẳng lẽ em không thương anh ”

Đúng vậy...anh rất khó ngủ một phần do tính chất công việc..lâu ngày trở thành thói quen..

Giản Bình bé bỏng bị lời nói của anh làm cho lo lắng, rồi thuận phục một cách dễ dàng..Ngoan ngoãn gật đầu...chỉ là ôm khi ngủ thôi mà..chắc là không sao? Để anh mất ngủ mà xảy sinh ra bệnh..cô sẽ hối hận cả đời...

Trương Hải hôn chụt vào cái miệng đang chu ra không tình nguyện cho lắm của Giản Bình..Cười đến vui vẻ ôm bảo bối vào lòng...

Thế là kể từ ngày đó...anh chuyển sang phòng cô ngủ...Nhưng mọi chuyện là không dừng ở đó...Khi anh chính thức chiếm phần giường của cô...lại tiếp tục đưa ra yêu cầu..

-” Bảo bối...khi ngủ em không được mặc đồ này...em đi thay đồ ngủ đi”

Anh ghét bỏ nhìn bộ đồ dài kính bưng trên người cô...

-” Em thấy mặc đồ này, ngủ rất thoải mái..em không thay áo ngủ đâu ”

Giản Bình nào chịu...cô buồn bực phản bác...

Trương Hải tỏ vẻ khó xử...thở dài..Anh còn lấy tay day day trán...như rất phiền muộn...

-” Em thoải mái...nhưng anh thì không..nhìn thấy em mặc như vậy đi ngủ...anh cảm thấy ngọt ngào không thể ngủ được...Em biết rồi đây người thường xuyên mất ngủ như anh..... ”

-” Được..được rồi...em thay”

Giản Bình muốn phản bác..nhưng đành nuốt lời định nói ra vào trong...

Áo não...lễ mễ đi thay đồ.... Khi cô gái nhỏ xoay lưng nào thấy được ánh mắt gian tà của người đàn ông..

Nghe tiếng mở cửa...Trương Hải quay đầu...thấy cô nhắm mắt đi tới...hai tay còn nắm chặt gấu váy...Nhưng điều quan trọng là nhóc con của anh quá gợi cảm và xinh đẹp... làn da mượt mát trắng mịn trên nền vải màu đỏ sậm làm bằng vải phi bóng...

Chiếc áo hai dây..có ren hơi trễ ở phần ngực...làm người ta nghĩ ngợi lung tung...tà váy ngắn chỉ che qua được cặp đùi trắng nõn thon dài của cô...Trương Hải âm thầm nuốt nước bọt...Anh hằng giọng tỏ vẻ tự nhiên...

-” Ngủ thôi...anh buồn ngủ rồi...”

Anh nghiêng người tắt đèn...Giản Bình thấy ánh tối bao phủ và vẻ mặt tử tế của anh khiến cô trở nên an tâm...

Giản Bình cũng nhanh chóng bò lên giường... nhưng lưng chưa chạm nệm đã bị Trương Hải kéo qua...vòng tay ôm trọn cô vào lòng...

Tuy hai người thường xuyên ôm nhau ngủ...nhưng hôm nay cô mặc đồ thiếu vải như vậy...lại bị anh ôm chặt...da thịt chạm vào nhau...làm cô không được tự nhiên cho lắm...Giản Bình nhích nhẹ...lại bị anh ôm chặt...bàn tay còn đánh vào mông cô..

-” Nằm yên...”

Trương Hải vùi đầu vào cổ cô..hơi thở phách nam phả vào khiến cả người Giản Bình nóng ran...

Giản Bình bối rối... nằm im re...cổ nhấm chặt mắt lại ngủ...chỉ cần ngủ thì cảm giác ngại ngùng sẽ không còn...Nhưng cô đánh giá quá cao sự quân tử của Trương Hải...

-” Á...Hải...đừng vậy mà...anh...anh làm gì thế? ”

Khi cô đang muốn chìm vào giấc ngủ...thì bàn tay người đàn ông bên cạnh..luồn vào váy...vuốt ve...từ phần đùi rồi luồn lên phần bụng tiếng thảng lên bộ ngực non mềm của cô mà xoa nắn....

-” Ngoan...anh chỉ sờ một chút...Anh buồn ngủ quá...cảm giác như vậy anh sẽ dễ ngủ hơn ”

-” Nhưng mà....ừm ”

Anh nghiêng người mút lấy môi cô...nuốt cả lời chống cự của cô...nụ hôn làm đầu óc Giản Bình trở nên mù mịt...bàn tay anh ngày càng lớn mật hơn...hết vuốt ve...rồi nắn bóp...

Giản Bình tội nghiệp bị sóng tình bao phủ chỉ còn biết bật ra tiếng rên nhẹ...

-” ưm...”

Qua một lúc lâu..khi anh buông môi cô ra...cô nghe được hơi thở của anh rất nặng nề...Anh vùi đầu vào hõm cổ của cô...

-” Ngủ thôi em ”

Bàn tay anh cũng lấy ra khỏi áo ngủ...ôm cô vào lòng...Giản Bình đỡ người...cảm giác hơi trống rỗng khó chịu chẳng biết phải làm sao...

Sau một lúc nghe tiếng hít thở đều đều của anh...đôi mắt to tròn nhìn lên trần nhà...bị anh ôm chặt chẳng thể nhích nhích...nằm được một lúc cơn buồn ngủ ập đến khi nào không hay...

Lúc này Trương Hải mới mở mắt ra...qua ánh đèn ngủ nhàn nhạt chăm chú nhìn khuôn mặt non nớt đang say giấc...lòng anh thở dài...

-” Thật là chỉ muốn nuốt em vào bụng...bảo bối à...”

Anh không biết sự nhẫn nại mình sẽ kiên trì bao lâu...Anh muốn cho cô thời gian...để cô hiểu được tình cảm của mình dành cho anh

..cam tâm tình nguyện cho anh...Nhìn vẻ non nớt chẳng hiểu sự đời của cô...khiến anh không nỡ xuống tay...

Cứ như vậy...mọi thứ đều trở thành thói quen..trước khi ngủ Trương Hải sẽ đè người con gái trong lòng thân mật một phen...mới để cho cô ngủ....Cảm giác ngại ngùng thì không tránh khỏi...nhưng niềm thích thú ngày càng xâm chiếm trái tim cô mãnh liệt hơn....Và cô hiểu được trái tim bé bỏng của mình đã bị anh cướp mất thật rồi...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-xuan-cho-anh>